శరశ్చంద్రికలు

శ్రీబాబూజీ సత్సంగాలలోని
కొన్ని భాగాలు

నీ లక్ష్యాన్ని నీవే తెలుసుకో

గురుపుగారు: మీకు ఏం కావాలో మొదట తెలుసుకోండి. అప్పుడు మన జీవితాన్నంతటినీ మలచుకోవడానికి అది ఒక కేంద్రబిందువుగా అవుతుంది. కాబట్టి ముందు మీకు ఏం కావాలో దానిని తెలుసుకోవడానికి ప్రయత్నించండి. “నేను దేని కోసం తపన పడుతున్నాను? అసలు నాకు నిజంగా కావాల్సిందంటూ ఏదైనా ఉందా?” అని ప్రశ్నించుకోండి. ఒకవేళ మీకిక ఏమీ అవసరం లేకపోతే, మీరు బాధపడుతూ నిస్పృహకు గురికావాల్సిన అవసరమేముంది? లేదా విచారిస్తూ, చింతిస్తూ, దారి తప్పామనుకోవడం, సరైన దారిలో లేమనుకోవడం – ఇలాంటివన్నీ ఎందుకు? ఆ అవసరం లేదు. ఇటువంటివన్నీ ఉన్నాయనంటే మనకు కావాల్సినదేదో మనం పొందటం లేదని అర్థం. అలా అయినపుడు మనకు కావాల్సిన ‘అది’ ఏంటి? దానిని మన అన్వేషణకు మొదటి అడుగు కానివ్వండి.

షిర్డీ, విజయదశమి 2004

భక్తుడు: *ఏదైనా కోరిక నెరవేరినపుడు దాని వలన కలిగే ఆనందం తాత్కాలికంగానే ఉంటుందనేది నా అనుభవం. కాబట్టి నా ప్రశ్న ఏమిటంటే, ఫలానా కోరిక తీరడం వలన శాశ్వతమైన ఆనందం కలుగుతుంది అనేటటువంటి కోరికంటూ ఏదైనా ఉందా, లేదా అసలు కోరికలంటూ లేకపోతే తత్ఫలితంగా శాశ్వతమైన ఆనందం కలుగుతుందా?*

గురుపుగారు: ఇక్కడ సమస్యల్లా, మనకు కోరికలున్నాయి! మీకు ఎటువంటి కోరికలూ లేకపోతే – అసలు సమస్యే లేదు! అప్పుడు మీకు ఇంకేమీ అవసరంలేదు, మీరు శాశ్వతమైన ఆనందంలో ఉంటారు. మిమ్మల్ని శాశ్వతమైన ఆనందాన్ని పొందనీయకుండా అడ్డుకునేవి – కోరికలు (అనుకుందాం). మీరు ఇప్పుడు పొందేటటువంటి కాస్త ఆనందం మీ చేతిలో ఉన్న ఒక పక్షి లాంటిది; వేదాంత గ్రంథాలు పేర్కొనేటటువంటి ఆ శాశ్వతమైన ఆనందం పొదలో ఉన్న జంట పక్షుల వంటిది! “నేను చేతిలో ఉన్నటువంటి పక్షిని వదిలిపెట్టను, పొదలో ఉన్నవాటిని కూడా సాధిస్తాను!” అని అనుకోవడంలో తప్పేముంది? కనీసం నేను ఏదో తాత్కాలికమైన ఆనందాన్నైనా పొందుతున్నాను, కేవలం పొదలో ఉన్న ఆ రెండింటి కోసం మాత్రమే ఆలోచించేవాళ్ళు, చేతిలో ఉన్న ఆనందాన్ని (పక్షిని) కోల్పోతున్నారు, వాళ్ళకు కనీసం ఆ ఆనందం కూడా లేదు! ఖచ్చితంగా మనం వాళ్ళకన్నా చాలా నయం; కనీసం, మనం

ఈ క్షణంలో ఆనందంగా ఉన్నాం. అందువల్ల కేవలం గమ్యం మాత్రమే కాదు చేరే మార్గాన్ని కూడా ఆనందమయం కానివ్వండి! ఆనందాన్ని చేరుకునేందుకు దుఃఖమనేది మార్గమెందుకు కావాలి? మార్గం కూడా ఆనందమే కానివ్వండి! మనం సంతోషంగా, ఆనందంగా ఆ పారవశ్య అనుభూతిలో నర్తిస్తూ, ఇంకా ఇంకా మరింత ఆనందంవైపు సాగిపోతాం. ఆ తృప్తిలో, ఆ ఆనందంలో మనం పరిణతి చెందుతాం. తాత్కాలికమైన ఆనందం ఒకటి, రాబోయేటటువంటి శాశ్వతమైన ఆనందమనేది వేరొకటి – ఇలా రెండు విషయాలు లేకుండా ఈ తాత్కాలికమైన ఆనందాన్నే శాశ్వతమైన ఆనందంగా విస్తృతం/ప్రవర్ధమానం కానివ్వండి. అవి రెండూ వేరు వేరు కాదు. ఎలాగంటే, నీ చేతిలో ఉన్నా లేదా పొదలో ఉన్నా అవి పక్షులే కదా!

ఈ శాశ్వతానందం అనే భావన వినడానికి బాగానే ఉన్నట్లనిపించినా ఇందులో మరొక ప్రమాదం ఉంది. అదేమిటంటే మనం కోరికలను లేకుండా చేసుకోవాలి, అది మనకు సాధ్యపడదు, మన యథార్థస్థితి అది కాదు: మనకు చాలా కోరికలున్నాయి. ఓ చిన్న ఆరోగ్య సమస్య సైతం శాశ్వతం అని పిలవబడేటటువంటి ఆ ఆనందం కోసం మనం చేసే ప్రయత్నానికి భంగం కలిగిస్తుంది. ఈ సమస్యే ఎప్పటికీ కొనసాగుతూంటుంది కానీ ఆ ఆనందం శాశ్వతంగా కొనసాగదు! ఇటువంటి చిన్న చిన్న సమస్యలు ఎదురవుతూ ఉంటాయి! మనం మాత్రం కోరికలు మంచివికాదు, మనకు కోరికలుండకూడదు అంటూ ఎప్పుడూ శాశ్వతానందం గురించి మాట్లాడుతూంటాం. “కానీ ముందు, నా ఆరోగ్యం కుదుటపడాలి!” ఇంకా, “నాకు ఆరోగ్యం కుదుటపడితేనే నేను దాని కోసం ప్రయత్నం చేయగలను, కానీ నాకు ధ్యానానికి కూర్చోవడమంటే ఎంతో ఇష్టం, నేను కనీసం ధ్యానానికి కూడా కూర్చోలేకపోతున్నాను, నేను ధ్యానం చేసుకోవడం కోసం మరణించడానికైనా సిద్ధం!! కానీ భగవంతుడా, నేను ఈ మెడనొప్పితో చచ్చిపోతున్నాను, నాకు నడుంనొప్పిగా ఉంది, తలనొప్పిగా కూడా ఉంది, కళ్ళు కూడా బాధిస్తున్నాయి! ఇంకా, నేను నిద్రలేకుండా ఉండలేను, పదిగంటలకు నేను పడుకోవాలి!” (వాస్తవస్థితి ఇలా ఉంటే) మనమేమో ‘శాశ్వతమైన ఆనందం’ గురించి, దానిని ‘పొందడం’ గురించి, ‘కోరికలను అణచివేయడం’, ‘అహాన్ని నాశనం చేయడం’ (గురువుగారు నవ్వుతూ) ఇటువంటి గంభీరమైన/లోతైన విషయాల గురించి మాట్లాడుతూ ఉంటాం. ఇవన్నీ డాంబికమైన మాటలు. అది నిజం కాదు, ఆచరణసాధ్యమూ కాదు.

దానికంటే, మనం ఎక్కడున్నామో అక్కడి నుండే ప్రారంభిద్దాం. అది ఏదైనా కానివ్వండి, మనమేమిటి అనేటటువంటి ఆ వాస్తవికతలో అక్కడినుండి ఎదుగుదాం. అన్నింటికంటే ముందు, మన గురించి మనం స్పష్టంగా తెలుసుకోవడం: మనమేమిటి, మనం ఎక్కడున్నాం, మనకేం కావాలి, మన సమస్యలేంటి, మనకు ఆనందాన్ని కలిగించేది ఏమిటి, మనకు సరిగ్గా ఏం కావాలి. అక్కడ నుండి ప్రారంభించండి! ఆ తరువాత మీరు పొందేది ఏదైనా – అది కనీసం ఒక్క శాతమైనా సరే – అది వాస్తవం! అలా కాకపోతే మనకు నిజంగా అవసరంలేని దాని కోసం ప్రయత్నిస్తూ, మన జీవితమంతా పామును వదిలి పుట్టను కొట్టడంలాగా ఉంటుంది.

మీరు ఇక్కడెందుకు కూర్చుని ఉన్నారు? ఇవన్నీ ఎందుకు చేస్తున్నారు? (అని అడిగితే) మీరు “నిర్వాణం పొందడానికి, ముక్తి పొందడానికి, ఆత్మసాక్షాత్కారం పొందడానికి, సటోరీ (– అనగా *జపనీస్ బుద్ధిజం* పరిభాషలో ఆత్మసాక్షాత్కారం) పొందడానికి, దీన్ని పొందడానికి, దాన్ని పొందడానికి!” అని చెప్తారు, వినడానికి చాలా బాగుంది, కానీ మీకు ఇవన్నీ నిజంగా అవసరమా? ఊరకే అలా మిమ్మల్ని మీరు ప్రశ్నించుకోండి, పరిశీలించుకోండి. అది అంత అత్యవసరమా? నిజానికి అంత అవసరం కాదు. చాలామందికి జీవితంలో అన్నీ ఉంటాయి – మంచి తిండి, మంచి భద్రత, మంచి బ్యాంక్ బ్యాలెన్స్, మంచి తల్లిదండ్రులు – ఇలా అన్నీ ఉంటాయి. ప్రాపంచికంగా వాళ్ళకు ఏ కొరత కనిపించదు, అయినప్పటికీ ఏదో లేదు అనేటటువంటి అనుభవం కలుగుతూ ఉంటుంది. వాళ్ళకు ఏదో కావాలి – వాళ్ళు ఆనందంగా లేరు. వారిని “ఎందుకు మీరు సంతోషంగా లేరు? మిమ్మల్ని అసంతృప్తికి గురిచేసేది ఏమిటి?” అని మీరడిగితే వాళ్ళ దగ్గర సరైన స్పష్టమైన సమాధానముండదు. “అలాంటిదేం లేదు, ఏదో.. తెలియని అసహనం, ఉన్నట్టుండి చెప్పలేని విచారం ఆవహిస్తుంది. జీవితంలో ఏదో కోల్పోతున్నామనే భావన కలుగుతోంది” అంటారు. ప్రతి ఒక్కరికీ ఏదో కావాలనిపిస్తూంటుంది, కానీ అదేంటో వారికి తెలియదు. మీరు ‘ఏదో కొరతగా ఉంది’ అంటారు. మంచిది – అయితే ఆ కొరత ఏమిటి? అంటే అది మనకు తెలియదు.

కాబట్టి ఇది మీ అన్వేషణకు మొదటి అడుగు కావాలి, ఆ కొరత ఏమిటో దానికోసం, దానిని తీర్చుకోవడం కోసం అన్వేషణ సాగాలి. మీరు పుస్తకాలు చదవడంతో, ఉపన్యాసాలు వినడంతో ప్రారంభిస్తారు. అప్పుడు ఎవరో, “మీకు కావాల్సింది, మీకు లేనిది – ముక్తి! మీలో ఉండేది? – అహం! అందుకని అహాన్ని చంపుకుంటే మీరు ముక్తిని పొందుతారు” అని చెప్తారు. దానికి మీరు “ఇంతేనా, ఇది చాలా సులభం!” అనుకుంటారు. అంతే, మనల్ని భ్రమింపజేసే ఆ మొత్తం ఘట్టం అక్కడ ప్రారంభమవుతుంది. మనల్ని మనం మోసం చేసుకుంటూ మనల్ని మనం స్వయంగా ఓ భ్రాంతికి గురిచేసుకుంటాం! “అవును, ముక్తి మంచిది. మనకు ముక్తి కావాలి, మనకు సాక్షాత్కారం కావాలి” అని ఇలా ఆలోచించడం మొదలుపెడతాం. కాబట్టి ముక్తికి సంబంధించిన వాటన్నింటినీ చదువుతాం, దాన్ని పొందడానికి ప్రయత్నాలు ప్రారంభిస్తాం, దాని కోసం ప్రయత్నిస్తూ.. ప్రయత్నిస్తూ.. మనం ఎక్కడ బయలుదేరామో అది మరచిపోతాం.

మీరు దేనికోసం మొదలుపెట్టారో దానిని వదలిపెట్టవద్దు! ప్రతి ఒక్కరికీ ఒకే విధమైనటువంటి లేదా ఒకే రకమైనటువంటి కొరత ఉండాల్సిన అవసరంలేదు! ముందు మనలో కొరత ఏమిటో దానిని తెలుసుకోవడానికి ప్రయత్నిద్దాం. మీ అన్వేషణను మీ వ్యక్తిగతం కానివ్వండి – మీ మార్గం మీదే కానివ్వండి. మీ లక్ష్యం మీదే కానివ్వండి, మీరు పొందేది ఏదైనా అది (కూడా) మీదే కానివ్వండి. మీ లక్ష్యం– మీరు దానిని ముక్తి అని పిలిచినా సరే, నిర్వాణం అని పిలిచినా సరే – పేరుతో ఏం ఇబ్బంది లేదు – అయినా పేరులో ఏముంది? కానీ ఆ నిర్వాణం మన నిర్వాణం కావాలి, మన వ్యక్తిగత నిర్వాణం కావాలి. అది బుద్ధుడి నిర్వాణమో, సాయిబాబా నిర్వాణమో లేక రమణమహర్షి నిర్వాణమో కాదు – మీ నిర్వాణం కావాలి! “ఆయన నిర్వాణం ఆయన పొందారు, మన నిర్వాణం మనం పొందాలి. ఆయన స్వంతమార్గాన్ని ఆయన అనుసరించారు, నా స్వంతమార్గాన్ని నేను అనుసరిస్తాను”– ఇలా అయినపుడే మీరు నిజంగా బుద్ధుణ్ణి అనుసరించినట్లవుతుంది. “మీ మార్గాన్ని మీరే ఏర్పరుచుకోండి’ అని ఆయన (బుద్ధుడు) చెప్పారు కదా!? లేకపోతే, మనం మాయలో పడిపోతాం. ఒక వ్యక్తిగతమైన సమస్యను మనం అస్పష్టమైన సిద్ధాంతాలతో పరిష్కరించాలని ప్రయత్నిస్తాం. మనకు వ్యక్తిగతమైన దానిని మరింతగా మరింతగా అస్పష్టంగా చేసుకుంటాం, అయితే అది సత్ఫలితాన్నివ్వదు. ఆ అస్పష్ట సిద్ధాంతం ఓ మాయలాగా మారుతుంది. మనల్ని మనం భ్రాంతిలో ఉంచుకోవడం మొదలుపెడతాం. అది మనల్ని మన యథార్థస్థితి నుండి దూరంగా తీసుకెళుతుంది. కొంతమంది అదుపు తప్పి, మతిస్థిమితం కోల్పోయి పిచ్చివాళ్ళు కూడా కావచ్చు, వాళ్ళు తమ వాస్తవ స్థితిని చూడలేరు.

అది అంతులేని భ్రమగా మారవచ్చు. కాబట్టి దానిని ఆపండి! ముందు మీ వాస్తవస్థితిని తెలుసుకోండి. మీ వాస్తవ స్థితిని అంగీకరించండి, అది ఎంత గొప్ప సిద్ధాంతమైనా సరే, ఎవరు చెప్పినా సరే – మీ అనుభవాన్ని తప్ప మరే ఇతరమైన దానిని అంగీకరించవద్దు. మీ అనుభవాన్ని ఆధారంగా చేసుకుని, అక్కడ నుండి మొదలుపెట్టండి! ముందు మీకున్న లోటు ఏమిటో తెలుసుకోవడానికి ప్రయత్నించండి. అది (ఆ కొరత) అస్పష్టంగా ఉంటుంది కాబట్టి, అది తీరే పద్ధతి కూడా మొదట అస్పష్టంగానే ఉంటుంది. అది (ఆ ఆనందం) ఫలానా సందర్భంలో కలుగుతుందని మీకు అనిపించవచ్చు. ఉదాహరణకు, “నేను బాబా రూపాన్ని చూసినపుడు, ఏదో జరుగుతుంది, అదేంటో నాకు తెలియదు! కానీ ఎందుకనో నాలో ప్రేమ కలుగుతుంది. నేను సంతోషంగా ఉంటాను, ఎంతో భద్రతాభావాన్ని పొందుతాను, అంతేకాకుండా నాలోని ‘కొరత’ అప్పుడు అనుభవంలోనికి రాదు. బహుశా ఇదే నాకు సరిపోయే మార్గంకావచ్చు”. (మనలో) ఇలాంటి భావనను కలిగించేది అక్కడ ఏదో ఉంది. అప్పుడు మనం దాని మీద దృష్టి పెట్టి దానిని ఇంకా ఇంకా స్పష్టం చేసుకోవడానికి, ఇంకా ఇంకా నిర్దిష్టం చేసుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తాం. అలా అయితే, మంచిది! అలానే ముందుకెళ్ళండి. లేదూ, కొంతమంది దానిని వేరే మార్గాలలో పొందుతారు, అది ఏదైనా కానివ్వండి. ఎలా అయినా సరే, మీరు ఎక్కడున్నారో అక్కడి నుండి ప్రారంభించండి, మీ అనుభవం అనే వాస్తవికతలో నుండి మొదలుపెట్టి, అక్కడి నుండి “దానిని పొందడానికి” ప్రయత్నించండి. అప్పుడు మీరు పొందేది మీ యథార్థమవుతుంది – మీ వాస్తవమవుతుంది.

భక్తుడు: *గురువుగారూ, మీరు మాకు సరైన మార్గాన్ని చూపడానికి ప్రయత్నిస్తున్నారా?*

గురువుగారు: నేను మీకు ఏ మార్గమూ సూచించడంలేదు. మీ మార్గం ఏమిటో, మీ లక్ష్యం ఏమిటో తెలుసుకుని, ఆ తర్వాత ఆ మార్గంలో వెళ్ళమని కోరుతున్నాను. నేనేదీ నిర్దేశించడం లేదు. ఎవ్వరూ వేరొకరి లక్ష్యాన్ని నిర్దేశించకూడదు. ముఖ్యమైన విషయమేమిటంటే – అది మీ లక్ష్యం, మీ అవసరం! కాబట్టి నేను మీకు ఏ లక్ష్యాన్నీ సూచించడం లేదు, నేను కేవలం ఈ విషయాన్నే స్పష్టం చేస్తున్నాను. నేను చెప్పాలని ప్రయత్నిస్తున్న ముఖ్యమైన విషయమిది: మీ లక్ష్యం ఏమిటి? ప్రతి ఒక్కరికి తమదైన లక్ష్యం ఉంటుంది; అవి అందరికీ ఉమ్మడిగా ఉండే లక్ష్యాలు కావు. మీ లక్ష్యంలాగే మీ మార్గం కూడా మీ వ్యక్తిగతమైనదై ఉండాలి. మీకు మీ గమ్యం ఏమిటో తెలిస్తే, దానిని చేరుకోవాలనే అవసరం మిమ్మల్ని – మీదైనటువంటి ఆ గమ్యానికి మీదైన మార్గాన్ని కనుగొనేలా చేస్తుంది. అప్పుడు మీరు నడిచే దారి మీ స్వంతమైనదిగా అవుతుంది – మీరు ఇంకొకరి మార్గంలో నడవాల్సిన అవసరం లేదు, మీరు వేరొకరి గమ్యాన్ని చేరుకోవలసిన అవసరంలేదు. గమ్యం, మార్గం ప్రతిదీ మీదే కానివ్వండి. అప్పుడు మీరు ఏం చేసినా అది మీ లక్ష్యానికి ముడిపడి ఉంటుంది. అదే నేను చెప్పేది – అర్థవంతంగా ఉండటం. మీ మార్గం అంత అర్థవంతమైనది కానివ్వండి!!!!

"శరశ్చంద్రికలు" గతసంచికల కొరకు *http://saipatham.saibaba.com/*

శ్రీసాయిబాబా సచ్చరిత్ర, ప్రబోధాలను సమగ్రంగా దర్శించడానికి *www.saibaba.com* ను సందర్శించండి.